

Vig Ágnes: Elmúlás

Itt vagyok!

Itt!

Nem látsz?

Tényleg nem?

Egy kicsit?

Legalább hallasz belőlem valamit?

Kérlek!

Kérlek, figyelj, hisz rád vártam!

Nyitott ajtónál háltam.

Képzelttem belépsz az ajtón.

Végig ölel majd szerető karod.

Nem.

Nem vagy itt, nem jöttél.

Hívtalak, de nem figyeltél.

Akartam érezni a szádat,

hinni, hogy a vágy ennyit még kívánhat.

Magam maradtam.

Magam, mert nem jöttél.

Nem jöhettél.

Még csak félve se ölelhettél.

Hittem,

és tudtam.

Mégis feldúltan vágytam a mára,

hogy belépsz ismét,

és érzem,

de már mindhiába.